

## Tabi László: Közvélemény-kutatás<sup>1</sup>

A közvéleményt mindig érdemes kutatni, mert a közvéleményről, ha szenvedélyesen kutatják, többnyire érdekes dolgok derülnek ki. Ez irányú tapasztalataim arra vallanak, hogy a közvélemény sohasem fedi le teljesen az egyén véleményét, annál pozitívabb vagy negatívabb, de mindenképpen más. (Úgy vagyunk ezzel, mint a napi hőmérséklettel, mely vagy alacsonyabb, vagy magasabb, mint a sokévi átlag, de sohasem pontosan ugyanannyi. Tudja a jó ég, hogy lehet ez.)

Nos, az Egészségügyi Felvilágosítási Központ munkatársai kutatták a közvéleményt, s azt kérdezték meg 35000 dolgozótól, hogy a legszívesebben mivel töltik a szabadidejüket. A kérdés érdekes, az eredmény még érdekesebb: kitűnt ugyanis, hogy a megkérdezettek csaknem kétharmada a szabad idejét sétával, turisztikával, sporttal tölti. A fennmaradó egyharmad rész kulturális jellegű elfoglaltsággal delektálja magát szabad idejében. És hol vannak – kérdi az Olvasó – azok, akik szabad idejükben heverésznek, talponállókban, presszókban, kávéházakban üldögélnek, kártyáznak, randevúznak, vagy egyéb hívságos elfoglaltságnak hódolnak? Nos, számuk mindössze 1,8 százalék. Vagyis: 100 ember közül 64 sétál, 34 műveli magát a szabad idejében, s csak 2 (kettő) lebzsel valahol haszontalanul. Biz én nem hittem volna, hogy ilyen kedvező és örvendetes az összkép, persze annál inkább örültem a kellemes csalódásnak. Talán máig is örülnék, ha – megrögzött kételkedő révén – nem csináltam volna egy kis szűrőpróbát.

Azon a napon, amelyen a közvélemény-kutatás eredményét a lapok közzétették, délután hatkor bementem mintegy hatvan presszóba, italboltba, kávéházba, s valamennyit dugig tömve találtam. Kimentem ezek után a budai hegyekbe, ahol is másfél órás barangolásom során teremtett lélekkel sem találkoztam. Sehogy sem értettem a dolgot. Hiszen száz presszóvendégre – a közvélemény-kutatás eredménye szerint – háromezer-kétszáz sétálónak kell jutnia, ezerre pedig harminckétezernek! Ha azt mondom, hogy a főváros területén egy-egy délután legalább tízezer ember kávézik, sörözik, fröccsözik, traccsol és seftel a vendéglátóipar különböző üzemegységeiben, igazán keveset mondtam. Ennek megfelelően háromszázhuszezer embernek kellene túráznia a budai hegyekben ahhoz, hogy a közvélemény-kutatás hiteles legyen. Addig-addig tűnődtem, amíg újabb szűrőpróbára határoztam el magam. Bementem az egyik jó forgalmú talponállóba, s egy középkorú vendégnek, aki ott állva szopogatta a borocskáját, feltettem a kérdést:

- Mivel tölti Ön a szabad idejét, ha szabad kérdezniem?
- Miért kérdi? – felelt a kérdésre kérdéssel, s nem minden gyanakvás nélkül.
- Hivatalos felmérést végzek – feleltem, s felmutattam egy igazolványt. – Nos?
- Hát kérem, akkor tessék jegyezni! ... Szabad időmben egy óracska tornászással töltök, aztán a családommal együtt nagy sétát teszünk a János-hegyen. Séta közben a gyerekek mai költők verseit memorizálják, én meg a feleségem a külpolitikai helyzetet vitatjuk meg. Ami a szabadidőmből megmarad, azt Németh László műveinek tanulmányozására fordítom. Még két decit, Jóska!

Ez utóbbit, persze, már nem nekem mondta, úgyszólván a közvélemény-kutató kérdőívemre fel sem jegyeztem.

---

<sup>1</sup> Forrás: Tabi László: Tücsök és bogár, Szépirodalmi Könyvkiadó, 1967.